

הנאום של ראש העיר מר רוט לרגל 30 שנה לכינון ברית ערים תאומות ניוויד –דרום השרון

(טקס שנערך ב 15 למאי 2017 בדרום השרון)

שלום עליכם!

מוטי היקר, נעמי היקרה חברים יקרים, צילה היקרה, גבירותיי ורבותי, ברצוננו להודות להזמנתכם האדיבה לרגל יום השנה ה-30 של השותפות שלנו. באופן מיוחד שמחנו להזמנה זו על מנת לחגוג במשותף עימכם כחברים את 30 שנות השותפות וגם לזכות שוב לראות את ארץ ישראל היפה.

לפני 5 שנים, כאשר רצינו לחגוג במשותף פה בדרום השרון את 25 שנות השותפות, החלטנו על סמך רצוננו המשותף לבטל אותו, כיוון שבאותו הזמן וגם זמן רב לפני כן החמאס ביצע פיגועים רבים מרצועת עזה כלפי ישראל. מצב הסכנה בו הייתה מצויה ישראל, הקורבנות והנפגעים דרשו את ההחלטה הזו, שהביעה כבוד להם, ולא אפשרה בשעות אלו של ירי רקטות לקיים אירוע משמח.

גם היום, ישראל חשופה להתקפות ואיומים, אך המצב נרגע במקצת, כך שאתה לא צריך יום-יום לחשוש לחיי היקירים. במובן מסוים, אנו רוצים היום להביע את שמחתנו על שותפות ארוכה ביותר שאת מאשר המצב אפשר לפני 5 שנים.

אנו, השותפים לברית ערים תאומות, מחזיקים בידינו ירושה, מתנה יקרת ערך, שהעניקו לנו קודמינו על מנת שנטפחה ולשימוש שני הצדדים. כמעט לפני 30 שנה, באוקטובר 1987 ביקרה בנוויד המשלחת הראשונה בראשות ראש המועצה אברהם לזר. קדמה לכך פגישה פה של ראש העיר, מר רוברט קולט ומר דוד פארן פרנקפורטר, שלימים נהייה שגריר ישראל בבון. מקשר זה התפתחה מערכת יחסים אישית ואינטנסיבית בין אנשים מדרום השרון ונוויד.

ב-1977 אורגן בהצלחה רבה שבוע גרמני - ישראלי אשר היווה את הדחף הראשוני לשותפות הנוכחית. אנשים רבים בנוויד הפכו להיות חברים טובים של ארץ נפלאה זו-ישראל ושל אנשיה. ב-1978 נוסדה אגודת ידידות גרמניה-ישראל. בעקבות כך, התרחשו חילופי דברים בין ארגוני נוער וחינוך מבוגרים. ב-29 לאפריל 1987 נחתם ההסכם של ברית ערים תאומות על ידי ראש המועצה לשעבר מר אברהם לזר וראש העיר של ניוויד בזמנו מר קרל היינץ שמלצר.

המסמך עצמו מספק מידע על המשמעות והמטרה לכינון השותפות שלנו. אני מרשה לעצמי היום שוב לצטט פסקה רלוונטית מתוכו: "מתוך מודעות להבדלים אנו מתחייבים לשותפות זו, היא אמורה לתרום תרומה חשובה לפיוס בין העם היהודי והגרמני, מתוך אחריות היסטורית ולזכר העבר הנורא שהעם היהודי והגרמני נושאים יחדיו, שיובילו את תושבי דרום השרון ונוויד לשאיפה להבנה וידידות".

משימה זו מולאה בהצלחה בשלשת העשורים האחרונים. במיוחד הקשר של הנוער, שבא לידי ביטוי בחילופי משלחות ושלמרבה המזל מתחדש שוב על ידי בית הספר המקיף בנויויד ובית הספר התיכון עמי אסף. קשר זה אפשר הרבה פגישות אישיות שהן היסוד לידידות והבנה. אנחנו יכולים לדבר על שותפות מוצלחת.

זהו בדיוק תפקידנו בשותפות, להפגיש אנשים מכל הגילאים, כדי שיצברו הבנה אחד לשני ובכך יתרמו תרומה הכרחית לשלום בעולמנו.

בשבילנו הגרמנים, הקשרים הידידותיים עם האנשים בישראל וכאן בדרום השרון הם מתנה יוצאת דופן. למרות שהפגשים הנוראים של הנאצים נגד היהודים אזרחי גרמניה ואירופה התרחשו כבר לפני הרבה זמן והדור הנוכחי בגרמניה לא נושא את האשם של הפשע הנתעב הזה באופן אישי, הרי שהפיוס בין בני אדם יהודים וגרמנים הוא אות גדול להבנה ושלוש בינלאומיים.

השואה התרחשה לפני כמעט 80 שנה ואנחנו כיום לא יכולים כלל וכלל לדמיין איך האנשים מדורותינו הקודמים יכלו לבצע פשעים ברבריים אלו. העבודה המשותפת לגבי האבל והפיוס, למרות הזמן שחלף, הם תנאי הכרחי. כיוון שלזכור את מה שאנשים היו מסוגלים לעולל לאחר, היא הדרך היחידה למנוע תופעה חוזרת של היסטוריה זו.

אם אנו מסתכלים כיום סביב, אנו קובעים באימה שאנו נאלצים שוב להתמודד עם תופעות פוליטיות ומחשבות, אשר חשבנו שהם כבר מזמן מיושנים פופוליסטים ולאומנים מתחזקים בגרמניה ובמדינות אחרות של אירופה, באסיה ואמריקה. ישנם כוחות פוליטיים שמרשים לעצמם לבטא ביטויים של הסתייגות מאנשים, דתות ותרבויות. הם מבטאים מטרות פוליטיות טיפשיות וחסרות אחריות מבלי להרהר להיכן דרך זו מובילה. זה מוביל לבידוד ולאי סובלנות כלפי האחר, לאי כבוד לזולת וכמו במקרים רבים אחרים שכבר קרו בעבר, לאלימות ורצח אנשים.

באירופה ולא לאחרונה בגרמניה, משנת 2015 התפתחה מאד תופעה זו, כאשר פליטים רבים עשו דרכם לגרמניה. בגרמניה ישנם פוליטיקאים ימניים וכוחות לאומניים ימניים שרוצים שההשתייכות הדתית תהווה קריטריון להסתייגות מפני קבלת האזרחות.

אבל ישנה גם גרמניה האחרת והיא מהווה את הרוב בארצנו ושעומדת ללא פשרות נגד התפתחויות אלו. בכל 40 או 50 השנים האחרונות לא חוויתי בכזו פוליטיזציה של האנשים כפי שהיא באה לידי ביטוי בהתנגדות נגד הקולות הלאומניים והגזעניים. זה גורם לי לתקווה ואני חושב שזה גם כל כך עוצמתי, כיוון שאנחנו לא שכחנו את הפשע הנורא שהעם הגרמני חולל.

יש גם לציין את החברות ביננו ובין גרמניה וישראל שיוצקת תנאי הכרחי לגישה זו. מהידע המשותף שצברנו במשך הזמן של החברות, אנו יודעים כיצד יש לערך הסובלנות והכבוד ההדדי חשיבות בקשרים. אנו מבינים את ההבדלים, לא כסיבה להסתייגות אלא להפך, כמתנה יקרת ערך שעל כך אנו צריכים להוקיר תודה.

אתם כמארחינו בפרט והאנשים בישראל ככלל, יכולים להוות עבורנו דוגמא למרות הקשיים המיוחדים שלכם במצב שבו אתם נמצאים, למרות האיומים התמידיים, האנשים בישראל לא איבדו את האומץ וטיפלו יחדיו בבעיות. בהמנון הלאומי "התקווה" זה בא זו לידי ביטוי יחד עם תקווה לציון, עם הברכה לשלום, השאיפה לשלום.

אנו מעוניינים גם בהמשך לטפח את החברות, להזמין אחד את השני ויחדיו לעבוד למען השלום. אני רוצה להודות לכל חברינו בדרום השרון וכמובן לך, מוטי היקר ולכל משתפי הפעולה על ההמשכיות של החברות שנוסדה על ידי אברהם לזר. אני מקווה שברית תאומים זו גם בעתיד תגדל ותשגשג ותשרת עוד הרבה אנשים צעירים ומבוגרים, מובן מאליו שאנו גם מודים למוסדות שלוקחים חלק בכך אם זה בתי הספר או מעגלי חברות אחרים או כל פרט ופרט.

בשם כל המשלחת אני רוצה לומר תודה לך מוטי היקר וצילה היקרה, על הארגון המצוין של ביקורנו בימים אלו וגם להודות לכל חברינו.

לסגני מר מיכאל מנג והגברת רגינה וילקה איתרע המזל לבקר בדרום השרון וישראל. לי עצמי זה התאפשר שוב, אך אני חושב שמותר לי גם לומר בשמם שאנו מרגישים פה כמו בבית.

נשמח מאד אם נוכל עוד בשנה זו, שנת ה-30 לקשר, לארח אצלנו בנוויד ובגרמניה את חברינו וחברותינו נציגי דרום השרון ואותך מוטי היקר ואת אשתך נעמי היקרה.

הצעד הראשון נעשה וכעת אנו מסתכלים בביטחון לעתיד. אני מאחל לכולנו עוד טכס משמח ומודה לכלכם על תשומת הלב.